

[Justitsministeren]

Lovforslaget indeholder først og fremmest regler om forholdet mellem køberen af en pakkerejse (kunden) og arrangøren. Som arrangør i lovforslagets forstand anses enhver, der tilrettelægger og sælger pakkerejser, medmindre denne virksomhed kun udøves lejlighedsvis. Folkelige foreninger, klubber, skoler m.v. vil kun være omfattet af lovforslaget, hvis deres virksomhed med at arrangere rejser har et sådant omfang og professionelt tilsnit, at den må anses for at have erhvervs lignende karakter.

I lovforslaget slås det fast, at kunden som udgangspunkt har ret til at afbestille en pakkerejse. Arrangøren kan kræve et passende afbestillingsvederlag, fastsat navnlig under hensyn til arrangørens muligheder for at få rejsen solgt til anden side. Hermed lovfæstes en kutyme inden for rejsebranchen.

En væsentlig del af lovforslaget drejer sig om kundens beføjelser, hvis arrangøren ikke opfylder sin del af aftalen.

Hvis arrangøren aflyser pakkerejsen eller det i øvrigt allerede inden afrejsen er klart, at arrangøren vil misligholde aftalen i væsentligt omfang, får kunden mulighed for at deltage i en erstatningsrejse eller kræve alle beløb tilbage, som er betalt i henhold til aftalen.

Når pakkerejsen er begyndt, vil begge parter normalt være bedst tjent med, at eventuelle mangler bliver afhjulpet, sådan at kunden kan fortsætte rejsen uden yderligere problemer. Derfor foreslås det, at krav om afhjælpning skal være kundens centrale beføjelse, hvis der efter afrejsen viser sig at være mangler ved pakkerejsen. Samtidig får arrangøren en egentlig ret til at afhjælpe mangler. Hvis mangelen ikke hurtigt kan afhjælpes, kan kunden kræve et nedslag i prisen, og hvis mangelen er så alvorlig, at hele formålet med rejsen er væsentligt forfejlet, kan kunden desuden vælge at hæve aftalen og i forbindelse hermed kræve at blive transporteret hjem uden yderligere udgift.

Arrangøren foreslås pålagt et strengt erstatningsansvar, hvis kunden lider tab som følge af mangler ved pakkerejsen. Det foreslåede ansvarsgrundlag kan betegnes som et objektivet ansvar, idet kun visse nærmere angivne forhold af ekstraordinær karakter kan fritage arrangøren for ansvar.

Det foreslås endvidere, at kunden efter omstændighederne skal have krav på en godtgørelse for »ødelagt ferie«, hvis en mangel ved pakkerejsen volder kunden væsentlig ulempe.

I praksis formidles salg af en pakkerejse ofte af en fuldmægtig (formidler) på arrangørens vegne. Det er ret almindeligt, at rejsebureauer m.v. optræder både som arrangører og formidlere af pakkerejser. Med henblik på at give kunderne den bedst mulige beskyttelse foreslås det, at formidlere skal hæfte umiddelbart over for kunden for kundens økonomiske krav mod arrangøren. Kunden kan vælge, om han vil holde sig til arrangøren, eller om han vil rette sit krav om tilbagebetaling, erstatning m.v. mod den formidler, der har solgt rejsen til ham. Kunden vil således altid kunne få en eventuel tvist endeligt afgjort ved danske domstole, hvis han retter sagsanlægget mod en herboende formidler.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Midlertidig opholdstilladelse til spontane asylansøgere).

(Lovforslag nr. L 282).

I efteråret 1992 vedtog Tinget med stort flertal loven om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien. Der blev ved denne lov bl.a. givet mulighed for at meddele spontane asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien midlertidig opholdstilladelse, såfremt de på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, de ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for midlertidig beskyttelse i Danmark.

Navnlig på grund af usikkerheden om, hvor længe konflikten ville vare, hvilket omfang den ville have i fremtiden og udviklingen i situationen for flygtningene og de fordrevne i området, blev loven dengang gjort tidsbegrænset, således at den kun gælder personer, der er indrejst her til landet inden den 1. december 1992. Samtidig var der politisk enighed om inden for nogle måneder at vurdere behovet for en justering af ordningen.

Det må på nuværende tidspunkt konstateres, at situationen i det tidligere Jugoslavien ikke er bedret siden efteråret – snarere tværtimod.